

“ΚΡΥΠΤΟΝ”

Η τέχνη είναι σαν σχοινοβάτης. Οι πιέσεις που δέχεται την ωθούν από τη μια μεριά στην άρνηση του θεάματος και από την άλλη στην αναζήτηση μιας προστατευμένης ζώνης παραστατικότητας. Η εκπνευμάτωση της τέχνης, όσο το κατορθώνει αυτό, θα εξακολουθεί να την διασώζει. Αν όχι, τότε η προφητεία για το τέλος της τέχνης θα επαληθευθεί, που σε αυτόν τον κόσμο, όπως έχει γίνει, θα έχει την μορφή ενός Instagram story. Η ιστορία αυτή της τέχνης προς μια πνευματικότητα μετράει ήδη 250 χρόνια και είναι μια πορεία προς αναζήτηση του φυσικού πέρα από την εκπραγματισμένη συνείδηση.

Το ταξίδι από την φύση στην τέχνη δεν περνάει από μια αυτονόητη, φωνασκούσα ευθεία πορεία αλλά από μια τεθλασμένη σκοτεινή και σιωπηλή διαδρομή. Η αξιοπρέπεια της φύσης και της τέχνης συναντιούνται στο ΚΡΥΠΤΟΝ, στο κύρος του μη ακόμη όντος, αυτού που με την έκφρασή του αποκρούει τον θεληματικό εξανθρωπισμό του. Η φύση μιλάει μέσα από τα έργα τέχνης με ομοιώματα σιωπής, με μια προ-εννοιολογική γλώσσα που αδυνατεί να καθορισθεί βάσει σταθερών εννοιών. Αυτό το μη καθορισμένο στοιχείο, το μη εννοιολογικό, το βασίλειο των μικρο-αφηγήσεων που θα έλεγε ο Λυοτάρ, το πεζό στο ωραίο της φύσης που θα έλεγε ο Χέγκελ, ο οριζόντιος ανθρωπολογικός άξονας που θα έλεγε ο Φόστερ, ο αντίθετος πόλος της ενσυναίσθησης που θα έλεγε ο Βόρινγκερ ή ακόμα και το ασύμμετρο στοιχείο που έχει διεισδύσει στο μορφολογικό νόμο της σύγχρονης τέχνης που θα έλεγε ο Αντόρνο, περνάει μέσα από το ΚΡΥΠΤΟΝ. Το ΚΡΥΠΤΟΝ διασώζει την πρόζα της καθημερινότητας από την μεροληπτική χρησιμότητα χωρίς να υπακούει στους συναινετικούς νόμους ενός κόσμου που από καιρό τώρα έχει συντριβεί. Το μετέωρο βήμα της τέχνης συντελείται με μαεστρία πάνω σε αόρατο σχοινί.

Η τέχνη στον μετεωρισμό της αμφιταλαντεύεται ανάμεσα σε ΔΙΠΟΛΑ χωρίς ποτέ να ενδίδει σε κανένα από αυτά, αν θέλει να κρατήσει την ισορροπία της. Το αόρατο σχοινί της ισορροπίας είναι η σιωπή που είναι ικανή να συνενώσει την πεζότητα με την αισθητική υπέρβαση, το εξαφανιζόμενο με το διατηρούμενο, το στάσιμο με το δυναμικό, το λογιστικό με το άλογο στοιχείο, το μνημείο με το εφήμερο, το διαχρονικό με το πεπερασμένο και εν τέλει τις ανέφελες μέρες της νιότης μας κάτω από τον ήλιο με την τελεολογία.

Δημήτρης Καρατζάς

Αθήνα, 2020

(εικαστικός, απόφοιτος ΜΕΤ ΑΣΚΤ, σκηνοθεσία, Σχολή Λυκούργου Σταυράκου, ιδρυτικό μέλος της ομάδας «Δίπολα»)

“KRYPTON”

Art is like a tightrope walker. The pressures it receives push it on the one hand to deny the spectacle and on the other hand to the search for a protected zone of representation. The inspiration of art, as long as it succeeds, will continue to save it; if not, then the prophecy of the end of art will be verified, which in this world, as it has been done, will take the form of an Instagram story. This history of art towards a spirituality is already 250 years old and constitutes a course in search of the natural beyond the realized consciousness. The journey from nature to art does not go through a self-evident, eloquent straight path but through a zigzag dark and silent path. The dignity of nature and art meet in KRYPTON, in the prestige of the not yet being, the one who with their expression rejects their willful humanization. Nature speaks through works of art with dummies of silence, with a pre-conceptual language that cannot be defined on the basis of fixed concepts. This indefinable element, the non-conceptual, the realm of small narratives that Lyotard would say, the banal into the beauty of nature that Hegel would say, the horizontal anthropological axis that Foster would say, the opposite pole of empathy that Worringer said, or even the asymmetric element that has penetrated the morphological law of modern art that Adorno would say passes through KRYPTON.

KRYPTON saves the prose of everyday life from discriminatory utility without obeying the consensus laws of a world that has long since been crushed. The meteoric step of art is masterfully performed on an invisible rope. The art in its levitation oscillates between DIPOLES without ever giving in to any of them, if it wants to keep its balance. The invisible rope of balance is the silence that is able to unite the banality with the aesthetic transcendence, the disappearing with the preserved, the static with the dynamic, the logic with the irrational element, the monumental with the ephemeral, the timeless with the finite and finally the cloudless days of our youth under the sun with teleology.

Dimitris Karatzas

Athens, 2020

(visual artist, MFA ASFA, film direction at Hellenic Cinema and Television School Stavrakos, founding member of Dipola Art Platform)